

N:o 4.

Af Herr P. O. Hörnfeldt: Om bestämmande af reseersättning åt revisorer och deputerade för markegångssättning.

Ehuru flertalet af Sveriges landsting, enligt hvad bilagda förteckning utvisar, ansett sig ega befogenhet att besluta och bestämma reseersättning åt deputerade för markegångssättningen och dessa beslut, likaledes i de flesta län äfven vunnit godkännande af Konungens Befallningshafvande, så är det likväl icke allenast tvifvelaktigt, utan ett faktum att då ett sådant beslut icke vinner Konungens Befallningshafvandes godkännande ersättningen uteblifvit, hvarpå, såsom exempel må åberopas Kongl. brefvet till Konungens Befallningshafvande i Göteborgs och Bohus Län af den 8 November 1872, hvilket Kongl. bref innefattar ett godkännande af Konungens Befallningshafvandes i sistnämnda län meddelade resolution, hvarigenom landstingets beslut, om ersättning till deputerade för markegångssättningen underkänts, på den grund, att Riksdagens beslut och Kongl. Maj:ts den 17 April 1868 utfärdade nådiga förordning, om sättet för utseende af deputerade i markegångssättningen icke innehöle någon föreskrift om ersättning för berörda uppdrag.

Under sådana förhållanden synes det mig billigt och rättvist att deputerade i markegångssättningen, lika så väl som ledamöter i landsting och pröfningskomitéer, njuta ersättning för sin inställelse; så ock då ofvan åberopade nådiga förordning icke bestämmer någon påföljd för ledamot som ifrån markegångssättningen uteblifver, hvarigenom lätteligen skulle kunna inträffa att, i de län der landstingets beslut om ersättning till deputerade i markegångssättningen icke godkänts, ledamöterna icke iakttog inställelse, såsom följd hvaraf oberäkneligt trassel och villrådighet hos vederbörande om lämpligaste och lagligaste sättet för markegångsprisens bestämmande måste uppstå, så vågar jag desto heldre påkalla en ändring i Kongl. Maj:ts

Maj:ts nådiga förordning, angående landsting, af den 21 Mars 1862, som en likställighet i afseende på ersättningsanspråken emellan desse deputerade och ledamöter i landsting, icke torde vara olämplig. På dessa skäl yrkar jag att Riksdagen måtte besluta det 2 mom. af 56 § uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting af den 21 Mars 1862 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Revisorer och deputerade i markegångssättningen äga att beräkna reseersättning på sätt, som för landstingsmän i § 24 sagdt är.

Om remiss till Lag-utskottet anhålles.

Stockholm den 16 Januari 1877.

P. O. Hörnfeldt.

Ersättning till markegångs-deputerade blef under nedannämnde år af följande landsting bestämd att utgå.

År.	Landsting.	§	Ersättningsbelopp.	Anmärkingar.
1869	Kalmar Läns norra	3	2 kronor per mil	1874 höjt till 2,50.
„	Kristianstads	1	samma som till landstingsmän	
„	Gefleborgs	5	Dito dito	
„	Vermlands	6	Dito dito	
„	Vesterbottens	20	skjuts efter en häst fr. o. åter	1875 lika med landstingsmän.
„	Östergötlands	2	samma som till landstingsmän	
1870	Elfsborgs	7	Dito dito	1874 lika 1875.
„	Stora Kopparbergs	12	1 krona 50 öre per mil.	
1871	Göteborgs och Bohusläns	7	samma som till landstingsmän	K. Bef. vägrade godkänna.
„	Jemtland	15	Dito dito	
1872	Blekinge	11	Dito dito	1873 för 5 år.
„	Hallands	3	skjutslega för en häst.	
„	Skaraborgs	4	Dito dito	
1875	Vestmanlands	6	lika med landstingsmän.	